

NR. 11.
An. IV
1880.

Gherl'a
30 Mart
11 Apr.

AMICULU FA MIERE

Apare una-data in septemana — Dominec'a. Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu e 5 fl., pe unu semestru 2 fl. 50 cr., pentru Romania si Tierile latine pre unu anu 13 franci — lei noi, pre unu semestru 7 franci — lei noi.

Ce tienu ómenii despre persón'a lor?

(Egoitatea.)

Suntu notiuni, suntu idei, cari de si suntu cele mai ascunse pentru minte, dar' in viéti'a practica aparu a fi cele mai usioru de întielesu. Multoru li se pare a fi ore care subtilitate vana a vorbí despre natur'a lucrurilor, a întrebá: ce suntu aceste, care este adeverat'a lor natura? ce suntu schimbarile si care este caus'a lor? Ba a mai aretá cá in tóte aceste se potu aflá si contradictiuni, audimu adese cá insémna a cautá nodu in papura.

Un'a dintre acele notiuni este si ace'a despre propri'a egoitate, despre „eu“ despre propri'a persóna. Tóta lumea critica, toti afla reulu la altii, dar' nici unulu nu se întreba cum este elu? Si cea mai anevoioasa concessiune se face firmatiunei: cá in eulu nostru suntu multe întunecate. Toti pretindemu cá ne cunóscemu. Cu tóte acestea si aci are valóre adevेरulu cá cu cátu strabatemu mai adéncu cercetandu dupa adeverat'a natura a lucrurilor si dupa adeverat'a cauza a intemplamintelor, cu atátu acele se aréta mai complicate, pâna cându o gândire numai superficiala nu costa nici o greutate.

Propriulu „Eu“ nu se pare necunoscutu nici copilului; ba cea mai grea vatamare ce s'ar' face chiar' celui mai de réndu omu ar' fi cându i-am dice cá nu se cunóscé pre sine. — Pre alte persóné trebue se le întrebamu: cine suntu, ce cugeta, ce simtiescu, ce voiescu? Si chiar' candu ne respundu la aceste, inca stamtu la indoiéla déca au vorbitu adevेरulu. Se pare ca au ajunsu la domnia puterea neincrederi, principulu indoiélei. — Nime inse nu se întreba dar' cine sum eu,

de unde viniu si unde mergu? „Egoitatea“ se pare a fi tuturoru de totu cunoscuta.

Nu voiu încercá o desvoltare speculativa a acestoru probleme. Ajunge a le fi amintitu pentru meditarea cetitoriloru. Ce'a ce voiescu este: a aretá ca aceste probleme, întrebări, sub ce forma vinu înainte in viéti'a poporaloru? Càci concepsiunile despre „Eu“ togmai asia ocuru in viéti'a poporaloru, ace'a-si istoria au cá si in a singuraticiloru. Problem'a despre fenomenele eului este cea mai tenera între problemele sciintiei, togmai pentru ca se pare a fi cea mai cunoscuta. Nimicu nu a remasu neispititu de mintea omenésca; singuru propriulu „Eu“ se pare a nu avé lipsa cá se fia ispititu, deorace fiacare crede a fi in stare se scie si se arete cine este.

„Cine sum eu?“ Asia nu întreba omulu de réndu pentru cá crede a se cunóscé si inca bine ¹⁾. — Si déca togmai ar' fi a se dá unu respunsu la acésta întrebare, apoi acél'a mai de-própe suna: eu sum ce'a ce sum, trupulu meu; — celu puçinu acest'a forméza partea esentiala in respunsu. — „Ca in ce contingentu se aréta trupulu pentru propri'a personalitate, numai pre gradele cele mai inalte ale culturii... Cátu de arare ori desparte omulu trupulu seu de egoitatea se vede din dispusetiunile facute pre patulu mortiei ori si mai înainte; aici, acolo voiescu a fi ingropatu“ ²⁾.

¹⁾ Herbart ap. V. 267

²⁾ Herbart VI. 245.

I. Persón'a (Eu) si trupulu.

Pe gradurele cele mai inferioare ale culturai cor-pulu este consideratu cá partea cea mai esentiale a elui; ba s'ar' poté dice: elu este egoitatea, — déca trupulu este mutilatu, si egoitatea. Dreptu cá negrii mai puçinu se temu de mórte decátu de o bóla grea, ca nu cumva prin acést'a se ajunga schimositi in ce'alalta lume. Tóte intemplanle trupului ajungu si egoitatea. Candu selavii in Indi'a vestica se spendiuráu cu gramad'a, senuciderea numai ast'feliu s'a potutu oprí, cá celoru spendiurati li s'a taiatu capulu si manile. Inluenti'a a venitu din credinti'a cá sufletele voru merge in imperiulu mortiloru mutilate. Din acésta asociare stransa a persónei cu trupulu este a se esplicá si resbunarea, carea se estinde asupr'a cadavrului inimiciloru. Nunumai canibalii si unele vitie de negri mutiléza séu chiar' consuma pre inimiculu mortu, cá prin acést'a se-lu tortureze si chiar' mortu, dar' chiar' Muchamedu dupa lupt'a de la Badr a lasatu cá cadavrele Mekkaniloru caduiti se le arunce in fantani; si in Coran invétia: dupa morte vinu angerii Monkar si Nakyr si tortureza in grópa cadavrele celoru ne-credintiosi.

Fórte latita este si acea credintia printre popóra, ca cu trupulu dela unu omu séu animale, se primescu si insusirile aceluia. Indianii nu manca carnea animaleloru fricósa cá nu cumva se intre in ei sufletulu celu timidu a acelor'a; din contra manca fórte bucurosi carnea canelui si inim'a unui inimicu bra a¹⁾. Amiciti'a cá de comunu asia o intarescu ca unu din prietini bé cativa picuri de sange din celalaltu, n credintia ca asia o parte din egoitatea aceluia se trans aite in elu. Cu sangele propriu se conscriu si subscriu pe patru diavolulu.

Dar' nunumai substanti'a trupului e te de a se luá in privire. De multe ori chiar' si numai imaginea aceluia este considerata cá identica cu persón'a ins'a-si. Negrii tienu periculósa depingerea omului, cáci prin acést'a se perde o parte din persóna. Acele popóra ale naturei, cari nu ascriu si femeiloru sufletu, numai prin ace'a au abstatu dela ace'a credintia cáci au vedutu cá si ele se potu fotografá, trebue asia dara se aiba si sufletu care se descopere in icona. — La Romani pre tempulu imperatoriloru, votíndu cineva a se scapá de ore-care omu, apoi i facea imaginea in céra, si recitandu cateva sentintie fermecatóre o nimicla, — pre acésta credintia baseza vrajtorile cu peru. Seau dora la noi cei cultivati (!) nu e totu atát'a a portá in medailone peru dela amici amoresi, etc.? seau credintia ca luandu cuiva din urma trebue se se bolnavésca greu séu chiar' se móra.

Unde trupulu este socotitu cá parte esentiale a elui, de sene se intielege ca ori si ce maculare a aceluia va fi o necuratie a egoitáti si prin urmare pecatu, defectu morale. Dreptuca acolo unde moralitatea a ajunsu la valóre in punctulu acést'a, prescriesele rituali pentru curatire, stáu pre acela-si gradu cu cele morali. Asia de es. la Indi, Aegipti, Persi, Judei etc. Spresiumile folosite pentru simtiemfutele morali, privescu mai de aprópe la curatienia trupésca.

Cu acést'a credintia este datu totuodata si midiloculu pentru espiarea pecatelor prin curatire si spalare. Cu cátu strabatu mai tare atari curatiri in inter-nulu corpului, cu atátu suntu mai calificate a curati egoitatea, persón'a. Spre scopulu acést'a se aplica afara de spalari si alte mijlóce de vomatu etc.

O alta intrebare se nasce acum, anume: Déca trupulu este asia de stransu legatu cu egoitatea, déca este identicu cu ace'a, óre acést'a nu móre cu trupulu? Cum pote se fia naturale credintia despre total'a apunere a omului, pana candu mai despre tóte popórale se póte afirmá primirea unei specie de nemuire? Pentru espi-carea naturale a acestoru probleme de sine se intielege ca se postuleza nimicirea persónei, a egoitáti cu trupulu. Inse cu apunerea trupului nu este datu totuodata si nimicirea aceluia. Cáci pentru adevrata fiantia a trupului si a egoitáti identice cu elu, viéti'a si mórtea suntu numai doue stari alternative, numai puçinu contingentu cu somnulu si veghiarea. — Mórtea in intielesulu nostru ca *descompunerea organismului psihofisicu pre care 'lu numimu omu in partile s'ale constitutive*, precum pentru copii nostri asia pentru popórele naturei este o taina. — Mortulu dorme; pentru ace'a elu este tractatu cá unulu ce dorme. Trupulu este scutitu contra animaleloru. Si déca parsii 'lu espunu spre mancare fiaraloru apoi trebue se scimu ca pentru ei asociatiunea intre egoitate si trupu este desfacuta. Cafrii din contra predau cadavrele fiaraloru, in credintia ca persón'a mortulu intra in acele animale. — De aci vine apoi zoolatria si credintia ca e mare fericire a fi sfarticatu de unu animalu poternicu, curagiosu de es. leopardu, tigru etc.¹⁾

Fiendu ca mortulu este socotitu cá dormindu este si asiediatu in acelu modu, in patu móle, de multe ori redímatu pre cotu etc. De altmentrenea legatur'a intre egoitate si trupu se pare a fi asia de mare, incatu si acolo si-a eluptatu valórea unde acést'a nu este socotitu cá intregire a aceluia, si unde credintia in esistintia sufletului este tare. — Acést'a o dovedesce si credintia despre invierea trupului chiar' in form'a cea mai crasa la peruani, a parsiloru si chiar' a unoru secte crestine. Pre acést'a baséza si pietatea catra morti. — Poterea acestei asociatiuni dintre trupu si egoitate castigata prin indatinare, este mai mare decátu alui Josifu II. care crediendu ca persón'a mortulu nu e de a se cautá in grópa ci in ceriu, ar' fi voitu cadavrele se fia ingropate gole si cusute in saci.

Langa ea.

Am uitatu ori ce necesari, decându érasí te-am vedutu
Si pre gur'a-ti rumeiora am depusu alu meu sarutu,
Si in sinu-mi tainici farmeci, tainice placeri semtiescu;
Totu e nobilu adi sub sóre, totu e mándru si cerescu.
Totu asia de adi incolu . . . fericiri si sarutári, —
Dupa grigi viétiá lina, dupa doru inbracisiari.

Pána adi a mele díle n'au fostu viétiá ei amaru train,
Astadi doru-i fericire si pamentulu veselu rain.
Astadi fie-care flóre mi se pare-unu trandafir.
Ori ce ventu ori ce suflare celu mai blándu, mai linu zefiru.
In o stea privescu unu sóre, intr'unu omu unu semidieu
Si mai fericitu pre mene! mai frumosu — angerulu meu!

V. B. Muntenescu.

¹⁾ Waitz. Antropol.

¹⁾ Waitz. l. a. II. 177.

PETULANTULU.

Comedia in 5 acte

de

Augustu Kotzebue.

(Continuare.)

ACTULU II.

SCENA I.

D-nu Langsalm: (vine asudatu si obositu aducându in ambe manele câte o cuthia.)

Vai de mine cum m'am ostenitu. — Moru. (se apropia de scaunu). Gainele, afurisitele gaini! si de abia le-am alungatu cu mare ostenéla afara, — aduce draculu unu omu incarcatu cá unu asinu cu lucruri femeiesci cari sum silitu a le cará pe trepte in susu, — eu care abia me potu portá pe mine insu-mi. — Ce-i dreptu nu suntu grele, suntu usiore cá si intregu genulu pentru care suntu pregatite, inse omulu debue se intinda mâ-nile pe lînga ele cá si cându ar' fi supusu la tortura (scapa ambe cuthiele). In bunu locu sunteti acolo, vo idolulu dameloru . . . . alu meu idolu e odichu'a (siede pe scaunu). Ah! gainele, afurisitele gaini, de ar' avé tóte singuru numai unu capu, cá bucatariulu cu o taiatura se le espedeze pe ce'alalta lume. — Cu deosebire erá unu cocosiu din Calcuta, cu petióre lungi si rosii, cându cugetáse-mi ca l'am alungatu dela mazere, éta-lu printre fasóle, in urma sare si in pepenisce, 'si intinde gátulu celu lungu si striga: Cvaul, Cvaul. Cu multa ostenéla alungu besti'a pe pórt'a cea mare afara, si ce se intempla? Nepotulu Fridericu 'lu lasa pe portitia érase in gradina. Ar' fi bine cá totu omulu care voiesce a se casatori mai ántâiu de tóte se-si procure vre-o doi dihori, cari se-i curatiésca curtea de tóte galitiele; pe vênatoriulu meu — déca va indresni a mai impusca vre-unu uliu — (se asiédia mai bene pre scaunu) 'lu alungu din servitiu. — Unu scaunu fórte incomodu, nu scie omulu cum se-si intogmésca in elu capulu. Cu câtu eráu mai practice scaunele cele betrane, in care si potea omulu asiediá capulu dupa placu. — Da, da, asia e lumea; de acuma pe di ce merge traiesce omulu mai cu greu. — Nu, — asié nu potu dormi. Dupa atât'a ostenéla debue se me odichnescu puçintelu. — Se aduca o perina din odai'a vecina? e pré multu. Óre nu se afla ceva aici in apropiare? Cuthiele? (redica cea mai mica si voiesce a-o asiediá sub capu.) E pré tiapéna, si mirósa cá cleulu de farina. Da decumva cuprinsulu ei e mai móle (o desface si scóte din ea mai multe objepte). Aici suntu mai multe lucruri femeiesci: Caitia, retiele, unu velu si alte vest-minte, vomu probá cu acestea (le víresce sub capu, si in totu modulu se incérea a se face comod, pana ce in urma i-i vine caiti'a in capu). Asia! acum'a va fi bine. Omulu trebue se se indestulésca cu câtu are (inchide ochii si adórmé.)

SCENA II.

D-n'a Langsalm. Celu de mai 'nainte.

D-n'a Langsalm:

(Intra cu graba.) Acum'a iubitul meu se vedemu óre modist'a . . . (vede cuthia desfacuta, si caiti'a pe capulu barbatului.) Ce-i? Mi se pare ca au pusu caiti'a mea cea noua in capu. Domnule Langsalm ('lu scutura) D-le Timoteu Sebastianu Langsalm!

Langsalm:

(tredîndu-se). Ce necasu aveti éra scump'a mea?

D-n'a Langsalm:

Ce? nu vedi ca me inadusiu de mânia.

Langsalm:

Dóra ér' a intratu in gradina cocosiulu celu mare?

D-n'a Langsalm:

Baremi de ti-arú fi scosu ochii.

Langsalm:

Iubit'a mea! Eu facu totu ce potu, inse cocosiulu celu cu petióre lungi nu-lu potu ajunge.

D-n'a Langsalm:

(De abia potendu resuffá). Ce ai pe capu?

Langsalm:

Pe capulu meu? (pune mân'a pe capu si ia caiti'a ridiéndu). Asia! . . . nici n'am sciutu.

D-n'a Langsalm:

Si ce dtei la acést'a D-nule! de siguru vei fi cugetatu ca e cusim'a d.-t'ale.

Langsalm:

Ba nu, cà-ci am vediutu cà e caiti'a.

D-n'a Langsalm:

Da e caiti'a care mi-am adusu-o din orasiu pentru de a-o pune pe capu cu ocasiunea cununii fetei mele.

Langsalm:

Fórte bine, aici-e, eu sciu ca nu o voiu intrebuintiá.

Dómn'a Langsalm:

Asia! acum dupa ce ai turtitu-o tóta se o punu eu pe capu, d.-t'a ai votí cá se me arete ómenii cu degetulu.

Langsalm:

(incercându-se in totu modulu a togmi caiti'a.) Se póte togmi fórte usioru, càci lucrurile si anim'a femeiloru de se si strica puçintelu se potu fórte usioru aduce érase la locu.

D-n'a Langsalm:

Celu puçinu de nu ai vorbí atâtea nebunfi. Adá caiti'a incóce (o smulge din mân'a barbatului). Inca bene cà nu ai desfacutu céalalta cuthia, in care suntu pachetate velulu celu de retiele si hain'a cea de mirésa a fetei nóstre, — càci ai fi fostn in stare a le ruiná pe tóte.

Langsalm:

Unu velu de retiele? Câte mertie de grâu a-ti dusu la orasiu pentru acela?

D-n'a Langsalm:

Ce întrebare prósta! Copil'a nóstra Doris totu-de-un'a au doritu cá se aiba unulu. Nepotulu Fridericu i-lau cumperatu, si i-lu va dá cându i-i va dechiará amoru.

Langsalm:

Asia! Dar' óre iubesc-o?

Dómn'a Langsalm:

Ace'a nu o sciu. Faca densulu ce va voi. Inse trebue se-i spuna ca o iubesc, si trebue se-o iée de soçia.

Langsalm:

In numele Domnului! . . .

D-n'a Langsalm:

Eu voiescu cá acést'a se se indeplinésca inca astadi, càci mâne densulu va fi maiorenu, si atunci cine scie ce salturi va mai face.

(Va urmá.)

Trandafirulu

la Romani si Greci.

Unulu dintre podóbele cele mai frumoase ale primaverei e si trandafirulu — ros'a. Nu esista omu daruitu cu sentiuri sanatóse care se nu se delecteze si se nu iubésca acésta flóre de o frumsetia rara si de unu mirosu imbetatoriu.

Odinióra întregu pamentulu santu erá o gradina plina de farmece, si viéti'a locuitoriloru acelui pamentu se potea asemená cu o cununa de trandafiri.

Cumca de unde si prin cene a fostu straplantatu trandafirulu in acestea tienuturi nu se scie, nefacându amentire despre acést'a neci unu istoricu. Se dice inse, cá din traditiune, cumca inca pre tempulu lui Homeru, cadavrulu Afroditei a fostu unsu cu oleiu de trandafiri, si éra cá pre scutulul lui Achile se vedu desemnate mai multe fete cu cununi de trandafir pre capu; ma insusi Herodotu in istori'a s'a lauda gradin'a de trandafiri din Midos.

Insemnatatea ce o atribuiá trandafirului poporele stravechi apare din impregiurarea cá densii l'au consacratu dieiloru. Trandafirulu erá cea mai alésa podóba a Venerei, cá-ci precum se credea dens'a l'ar' fi si creatu. Dar' pentru-ace'a si Eros, dieulu amorului, museloru si a gratiiloru, precum si Ceres, inca adese-ori aparu impodobiti cu cunune de trandafir.

Intru onórea deosebita a dieiloru se culegeau gradini întregi de trandafiri, cari apoi impletindu-se in cununi se punéu pre statuele ori altarele acelor'a. Asia Pausani'a descriendu-si caletori'a s'a prin Greci'a dice, între altele, cumca statu'a Junonei intru atât'a erá de

incarcata cu cununi de trandafir incátu neci nu o-a potutu vedé bene.

Incátu pentru valórea si insemnatatea simbolica ce o atribuiá trandafirului Romanii si Grecii antici, aflamu cev'a in frumós'a fabula a lui Libaniu, care ne povestesc cum Junone, Minerv'a si Venerea s'au urcatu pre muntele Id'a cá se asculte judecat'a lui Paris asupr'a frumsetiei loru. Junone si Minerv'a au rogatu pre Venerea cá dens'a se repasiésca deorece altmintrea ele nici n'au ce concurá, càci invingerea de securu e a ei. Venerea primesc consiliulu colegeloru s'ale, se scobori de pre munte, se scaldá si apoi impletindu o cununa din trandafiri culesi la polele muntelui, si punendu-o pre capu se urcá din nou pre muntele Id'a; cunun'a de trandafir ce o portá pre capulu seu redicá inca si mai multu frumseti'a ei. Abia se apropiá de Junone si Minerv'a, si acestea si repasira fora a mai asceptá sentin-ti'a lui Paris, dicându: „neci nu se-ar' poté stabili cu securitate ca ore cununa de trandafir impodobesc mai multu pre Venerea, séu Venerea redica mai multu frumseti'a cununei.“ — Si asia apoi Venerea a remasu invingatória.

Intre poeti, oratori si filosofi, cu unu cuventu între toti individii ce escláu in vre-o sciintia séu arta, se impartieau in semnu de distinctiune cunune de trandafir. Candu unu june trecea in statulu barbatiei i se punea pre capu câte o cunun'a de trandafir. Asemenea si cu ocaziunea petrekeriloru, fetele si junii portáu ast'felu de cunune séu baremi câte unu buchetu frumosu de trandafir. Acést'a datina e in usu si pâna astadi la poporul nostru, cu ace'a deosebire inse cá acum'a nu se pretiuesce asia de tare cá in vechime, — cu tóte acestea si in gradin'a celui mai seracu omu dela sate inca se afla baremi câte o tufa de trandafir, ér' unde suntu fete si fetiori la casa acolo adese-ori semtiesci inca din departare mirosulu trandafiriloru cari umplu cutare coltiu alu gradinei.

In vechime tenerii tramiteau amanteloru s'ale cunune si buchete de trandafir. Afora de ace'a se atribuiá trandafirului si câte o insemnare mistica, — asia de se intemplá cá cunun'a pusa pre capulu unui june se se rumpa, se credea cá respectivulu e amorisatu. Ér' tenerulu amorisatu in vre-o copila, cá se se convinga déca si elu este iubitu de respectivulu idealu alu seu, luá o frundia de trandafir, o asiediá pre degetulu aretatoriu si celu mare dela mân'a stânga, vârfulu acestór'a firesce cá le impreună, apoi loviá frundi'a cu mân'a cea drépta — respective cu palm'a; decumva pocniá atunci se bucurá cá-ci erá cá securu ca si elu e iubitu. — Dar' si fetele inca tramiteau teneriloru buchete séu cunune de trandafir cari le portáserá densele mai inainte. Ér' candu se maritá vre-o féta atunci nu numai mirés'a ci chiar' si patulu ei inca erá impodobitu cu cunune si buchete de trandafir. Acésta datina se pastreza pâna astadi. Cu deosebire Duminec'a si in serbatori vedemu pre junele nóstre mergédu la beserica si jocu in mâna

câte cu unu buchetu de trandafiru care de care mai frumosu. Datin'a de a portá fetele mari cunune pre capu, precum si datin'a de a pune pre capulu miresei cu ocaziunea cununii s'ale câte o cununa 'si are originea in anticitate. Conservarea acestoru precum si a altoru multoru datini demustra destulu de chiaru cá Romanulu a pastratu, pastréza si va pastrá si in venitoriu, pre langa eroismulu, iubirea de patria si nisuinti'a spre virtute, — chiar' si moravurile ereditate dela strabunii sei.

Precum onórea fația de diei si-o manifestáu prin cunune de trandafiru, asia si onórea fația de barbati cei mai distinsi pre campulu scientieloru si alu lupteloru inca si-o manifestáu prin impodobirea loru cu cunune de acestea.

Cicero ne enaréza despre Scipione Africanulu, ca de câte ori a vofitu poporulu se-í puna pre capu cunun'a de trandafiru lui destinata, in semnu de onóre si recunoscintia, — ace'a totu-de-a-un'a se rumpea; ce'a ce vedindu Licianu Varu a disu: „nu ve miráti ca nu stá cunun'a de trandafiru pre capulu lui, cá-ci acest'a e cu multu mai maretiu si mai sublimu decâtu ori ce cununa.“

Dar' nu numai statu'a ei si calea pre unde se portá figur'a dieiloru, séu pre unde avea se mérga vre-unu barbatu distinsu inca o preseráu cu trandafiri. — Asemenea se impodobiau sicriele si mormentele omeniloru distinsi si bene-meritati. Unele date vechi constateza ca spre scopulu acest'a in vechime se faceau si unele fundatiuni. Tóte acestea suntu dovede destulu de evidente despre insemnatatea ce o atribuiu trandafirului Romanii si Grecii antici.

Mai târdiu cându adeca Romanii au devenitu domnitorii mai întregu pamentului au inceputu a luá si unele folóse din cultivarea trandafirului. Renumitulu Apiciu a datu o carte de bucataria, in care intre altele dá instructiune cum se póte pregatí mierea, oleiulu si vinulu de trandafiru. Dintre acestea cu deosebire vinulu a devenitu unu articlu de lúcsu; fiindu-cá cei avuti nu numai cá 'lu béu dar' 'si faceau si scalde din vinu de trandafiru. Despre imperatulu Heliogabalu se povestese ca umplea lacuri întregi cu vinu de trandafiru, in cari se scaldá si apoi le daruía poporului.

Se mai povestese cá la nuntele avutiloru, óspetii siedeau pre perini umplute cu frundie si flori de trandafiru; asemenea si pavagiulu inca erá preseratu cu trandafiri preste cari apoi se intindeau tapete cá se póta amblá. Asié se dice cá cu ocaziunea unei nunti numai pre trandafiru s'a spesatu 300.000 floreni.

Mai erá in usu a dormi in paturi ascernute cu trandafiru, — acést'a erá in usu mai cu séma in Sibaris. Se dice cá Smydrydes intru-o demanétia s'a plánsu cá a dormitu reu, deorece n'au fostu bine asiediate frundiele de trandafiru.

Prin o ast'feliu de întrebuintiare a trandafirului, se petrecea asié mare cuantitate de trandafiru încátu

Itali'a — desí cea mai mare parte din agrii sei se prefacuse in bercuri de trandafiru, — totusiu nu erá in stare de a produce atât'a trandafiru cátu se fia destulu pentru Rom'a; ci erá de lipsa a se transportá si de prin Spani'a, Afric'a, Egiptu si chiar' si din Indi'a.

Leontin'a Ch.

Stéu'a mea.

Susu pre bolt'a azuria, Susu pre ceriulu luminatu, Stralucesce cu mândria O stelutia ne'ncetatu.	Vino! Vino! dar' la mené Si-mi alina din doreri; Ca-ci mereu grele suspine 'Mi consuma din poteri!
Dalb'a diua candu se gata Si incepe a murgí, Stelisiór'a-mi adorata Inca 'ncepe a lucí.	Ér' steluti'a gratiosa, Cu-a ei tainici desmierdari, La rogarea mea doiosa, Me desfata 'n dulci placeri.
Cu lumini farmecatorie Me privesce dreptu in josu, Si cu radi'a-i ardiectoria Me saluta gratiosu.	Demanéti'a candu se-aréta, Dupa-alu noptiei linu estasu, Stelisiór'a-mi adorata 'Mi sioptesce-unu „bunu remasu!“
„Eu sum stéu'a vietiei tale“ 'Mi sioptesce cá in visu, „Si-a vietiei tale cale Voiu preface-o 'n paradisu.“	„Bunu remasu stelutia draga,“ I respundu in lacrimiori, „Mi-ai lucitu nóptea intréga Si me lasi acum in diori!“
— „Multiemescu stelutia draga; Esti unu mandru meteoru Ce-mi lucésci nóptea intréga Din alu vostru veselu coru.	Si cuprinsu de intristare Eu suspinu ne'ncetatu, Candú o vediu cum ea dispare Si ér' singuru m'a lasatu.

Gerasimu Domide.

SECRETELE A LORU TREI NOPTI

SÉU TREI MORTI VÍI.

(Romanu anglesu d. H. Frankstein.)

(Continuare.)

Cufundata cu resolvarea viitoriului seu caletori mai multe mile. Cându o florica de campu í-i atrase atentiunea si o desceptá din visurile-i vérgurie; — ea descinse pentru de-a smulge ace'a flóre. Apoi 'si continuá cátu-va locu pre diosu calea, asiediéndu-si vestimentulu seu de calaritu pre braçiulu unei mâni, ér' cu ce'alalta 'si duceá calulu de frênu. Astfeliu mergeá ea, cându din directiunea opusa vediu apropiându-se o calea, in carea eráu cele trei fete alui Orkney impreuna cu voluminós'a loru mama.

Trecându cu cales'a pre lángha Gwendoline, fét'a cea mai mare alui Orkney, care guverná cáii, micșiorá celeritatea acelor'a, si o priví cu dispretia pre trecători'a singuratica. Apoi sioptindu-si un'a si alt'a, mersera mai tare. Gwendoline remasé pre locu, façi'a i se intunecá, fruntea i se încreti de mânfa si 'si díse: „Cum potú cutezá acelea fete a me priví astfeliu; eu asiú avé voia de-a le urmarí si a le întrebá cá ce insémna acésta petulantia?! lasiele de ele! Nu voiu a suferí mai multu o atare batjocura. Me voiu re'ntórce in pensionatu. . . . . Voiu serie marchisului, întrebându-lu, cá

cu ce scopu 'me tienē sprē a fi espusa neplaceriloru unoru creaturi cá aceste!“ Dicându aceste se semtī mai usiōra, apoi continuā: „Nu! nu voiu merge in urm'a loru; ele se pōrta asiē dupa cum li este cultur'a. Voiu scrie marchisului despre starea lucrureloru de-aici cá sēu se vina acasa si se me protēga, sēu se-mi caute alta patria.“

Unu sunetu de copite o inspaimentā; 'si intōrse privirea spre acelu locu de unde se audiā sunetulu si — ce vediū! ea zari venindu spre dēns'a Clacston Orkney calare chiar' din directiunea de unde cu puçinu mai 'nainte venise si sororile lui. Elu adeca insoçise pre aceste in Penistone si cumperāndu cele de lipsa veniā acum in departare nu pré mare indereptulu loru.

Gwendoline se intōrse cá se incalece pre calu. — Dar' acum erā târdiū! Junele Orkney dete pinteni calului seu si ajunse mai curāndu lānga Gwendoline, decātu cá ast'a se se fi potutu urcā in sīea. 'Si redicā pelar'ia si o salutā dicādu: „Ce di frumōsa, domnisiōra Gwendoline, — esti singura? Altcum pre aici e sigura calea, cāci multi cavaleri teneri ambla la vēnatu pre asta campīa!“

„Eu inca credu“ adause Gwendoline, „cā loculu acest'a e siguru.“

„Concede-mi se te insoçiescu“ dise Junele Orkney.

„Ah! eu nu me temu nici singura, ba mai preferescu a fi singura.“

Clacston inse nu se descuragiā de acestu respunsu. Elu descinse de pre calu si merse pre lānga Gwendoline, si dise:

„D-t'a m'ai incungīuratu in tempulu din urma; D-t'a te retragi in chiliēle D-t'ale ori de câte-ori vinu eu in Lonemoor si nu-mi dai sperantia de a poté vorbi la olalta. Acēsta intemplanē norocōsa inse me-a favorisatu. Eu voiu a-ti impartesi cev'a ponderosu; asculta-me. Nu! se nu te sui in sīea inainte de-a me ascultā, cāci cāndu viniu in Lonemoor nu voiesci a me vedē; Asiē dara asculta-me acum.“ Dicādu aceste a prinse de māna, dar' ea 'si smulse mān'a din a lui, dicādu: „nu me atinge! ci dēca vrēi a-mi spune cev'a, te departa puçinu si te esprima scurtu!“

Capitulu a XI.

Unu cavaleru vine in ajutoriu Gwendolinei.

Curagiulu si resistintī'a junei causara lui Clacston Orkney mai multa bucuria, decātu intristare. Cunoscāndu originea ei, elu cugetā cá va reesi invingatoriu. Opuse-tiunea ei i aprinse dorulu si-lu intari in cugetulu de a o posedē. „Ce focu de scāntei e dens'a“ strigā elu. „Dar' eu inca nu am iubitū nece candu pisicele blande. D-t'a Gwendoline trebue se fi esperiatu cá eu de multu te iubescu. Eu am vediuta multe dame, dar' nici un'a nu se pote asemenā cu d-t'a.“

„Ah! si ast'a e ce'a ce voiai si aveai a-mi spune?“ dise Gwendoline cu superbia.

„Da! si inca si mai multe. Viēti'a d-t'ale nu poté fi ferice in Lonemoor; económ'a Quillet sēmana mai multu cu unu scheletu. D-t'a esti intimpinata pretutindenī de priviri reutatiōse si me miru cum le poti suferi. Eu te iubescu! Lasa-me se te scotu din Lonemoor, si se te facu fericita, se-ti intindu tōte in abundantia punendu-te in stare de a traf unde vei vofi. Eu voiescu a caletori in Londr'a si numai amorulu d-t'ale me mai retiene. Tatalu meu voiesce a-mi dá partea mea de avere, si eu voiescu a-ti procurā tōte placerile cari le poti dorī. Invoiesci-te a veni cu mine Gwendoline?“

„D-siora Gwendoline Winter“ adause fēt'a, „asia me agraesce! Er' intrebariloru celoru alalte 'ti respundu cu: „ba.“

„Dar' pentru ce? — cá-ci eu te iubescu!“

„D'apoi numai pentruca eu nu te iubescu“ 'lu intrerupsē Gwendoline.“

„Iubirea pote se vina cu tempulu“ dise Clacston, „nu face nemicu si dēca nu me vei poté iubi numai se me poti suferi. Cugeta la Londr'a cu teatrele s'ale, cu petreckerile cele multe; cugeta ca o se ai singura o casa; unde nime nu te va privi cu dispretiu. Intrēga anim'a mea e a d-t'ale. Nu voiesci a mi te supune?“

„E inposibilu! Eu ti-amu spusu motivulu si acel'a poté a-ti dá destula deslusire: eu nu te iubescu, chiar' de asiū traf mī de ani! Dar' inca si altu motivu nu mē lasa a-ti urmā — asiē eu nu voiu a intrā in famili'a d-t'ale nici odata. Pentru tōta lumea nu asiū fi nor'a mamei d-t'ale si afin'a sororiloru d-t'ale!“

„Nora! afina!“ repeti Clacston intr'unu tonu de osebitu, care inspaimentā puçinu si pre jun'a eroina.

„Da nu d-t'a me-ai rogatu“ — dise ea — „se intru in afinitate cu ai d-t'ale? Nu ai cerutu cá se me maritu dupa d-t'a!“

Junele taeū unu momentu. „Eu se-o fi facutu acēs-t'a?“ dise elu. — Dēca o privire ar' fi in stare a ucide, atunci Gwendoline cu privirile s'ale ar' fi nimicitu pre Clacstonu la momentu.

Dens'a facu cātiva pasi indereptu si esclamā: „Cā-ne miserabilu!“ si cuvintele aceste erā unele lovituri crunte pentru elu. „Voiu scrie marchisului si-lu voiu rogā se-si resbune asupr'a-ti!“

Clacstonu Orkney rise demonice. „Si credi ca se va intemplā acēs't'a? — dise elu. „Va veni tempulu candu te vei desbracā de acēsta arogantia. D-t'a dici ca te vei adresā marchisului. Dar' elu nici nu scie cá traiesci! Dēca ar' sei cum domnesci in Lonemoor, te-ar' alungā din casa dimpreuna cu pre Quillet. D-t'a voiesci a te adresā catra marchisu?! Ah!... ho! ho! — scii d-t'a cine esti?“

„Eu sciu, ca cine esti d-t'a!“ reflectā Gwendoline — „unu lasiu, unu miserabilu! Lasa-me in pace!“

„Inca nu!“ strigā cu furia Junele, „eu voiu a-ti nimici superbi'a. Eu voiu a-ti spune cá cine esti si se te aducu acolo cá se primesci cu bucuria propunerea

mea de casatoria. Pentru ce te privescu omenii cu mirare? Pentru ce te incungiura toti vecinii? Pentru ce nu cercetéza nime pre Quillet? Tóte aceste se intempla din caus'a d.-t'ale! D.-t'a esti viper'a, de care toti se infricosiéza.“

„Eu?“

„Da, d.-t'a! eu nu voiescu a-ti enará tóta istori'a,“ dise junele Orkney cu selbatacia. „Eu te-amu cunoscutu dintru inceputu, si déca ai scí cine esti nu mi-ai refúsá nimicú. Dar' inainte de a-ti enará istori'a originei d.-t'ale voiescu se-mi dai unu sarutu cu busele-ti superbe. D.-t'a nici vei poté fi atátu de superba dupa ce-ti vei cunósce istori'a. Unu sarutu princes'a mea!“ Cu aceste si pasi spre dens'a, o cuprinse si-sí plecá capulu spre a ei. Jun'a féta se aperá cá o desperata si cu man'a-i delicata 'iu palmul preste gura; inainte de-a-i poté rapí sarutulu pretinsu si inainte de a-i fi potutu maculá busele ei curate prin atingerea gurei s'ale, cá si o suflare de ventu suná de-odata ceva, si nesce braçia puternice apucara pre Clacstonu si-lu aruncara la pamentu.

In foculu acestei lupte nu observá nici jun'a féta si nici contrariulu ei apropiarea unui altu june viguros care provediutu cu traista de vênatoriu si cu pusca, se para cá a plecatu la vênatu. Acest'a se despartise de consoçii sei si cercá selbatacimi, candu de-odata ajungându in drumulu tieiei, fú martoru scenei descrisa mai susu.

O singura privire 'lu convinse cá Gwendoline si insoçitoriulu ei nu stáu pre picioru amicabilu. Tienut'a junei erá opositionale, precându ace'a a junelui erá ofensiva. Strainulu se apropiá si vedíu chiar' si intentiunea junelui selbatecu, si elu fú acel'a care 'lu prinse asia de tiépênu. Clacston Orkney spumá de mania si se repedi asupr'a atacatoriulu seu, acest'a inse 'lu aruncá la pamentu de trei ori dupa olalta.

Plinu de sânge si sdrobitu, se redicá miserabilulu, si fiinducá desastrulu 'lu facú se cedeze, stete plinu de mania de o parte si priviá la strainu cu ochi scânteitori.

„Nu-ti potu servi cu cev'a?“ 'lu intrebá strainulu. — Orkney 'lu mesurá din ochi. Acelu strainu erá sveltu, mladiosu de statura, in etate abia de 24 ani, avé o façia decidietória si curagiósa si o figura vigurósa, in care erá unitu curagiulu cu forti'a.

Ochii strainului incepura a scanteiá si ast'a implú d: frica pre Orkney.

„Urcá-te pre calu!“ i demandá strainulu, „si-ti cauta de drumu!“

(Va urmá.)

P. J. Grapini.

Imbetarea.

Totu se 'mbèta in natura:	Si de valuri de lumina
Paserea de ciripiri,	Fluturile celu frumosu.
Arborele de caldura,	Eu, ah! scump'a vietiei mele,
Riurile de mugiri, —	Pe-alu teu sênu desfatatoru,
Florile de róua lina,	Plinu de vise tinerele,
Aerulu de-alu loru mirosu;	Voiu se me 'mbètu de-amoru.

Din Bucovin'a.

Cetindu in numerulu 12 alu „Observatoriulu“ corespondinti'a din Bucovin'a, m'am opritu la pasagiulu:

„Dara se nu grabesci a crede, cá vei aflá nu sciu ce viétia si zelu mare romanescu nici pr'intre preoti, cáci la ceea ce afli, 'ti stá mintea 'n locu. Afli cá suntu insurati cu nemtióice si cu polóne, vorbescu in casa cu femeile si cu copii loru in limb'a nemtiésca; cá ici si colo, cá de marturia, afli câte o gazeta, dara nu romanésca ci nemtiésca; si de aici se esplica cainarea diuaristiloru nostri, cá nu-i provincia romanésca, in care se fie mai puçinu cetite gazetele romanesci, decâtu in Bucovin'a.“

Mai departe, aflându domnulu corespondentu si unele exceptiuni intre preoti demne de tóta laud'a, continua:

„Mai alesu se ascépta dela asta mâna de preoti, ce se afla in esceptiune laudabila, cá se unésca mai strinsu in simtiemintele si ideile nationale si se combine mijlócele, cum ar' inriuri in modu eficace asupra grosulu colegiloru, cá se-i întórca la viétia nationala si se-i faca a se interesá si a li pasá de totu ce e romanescu.“

Nu-i idea, ce-ar' frementá in diu'a de astadi mai multu creerii omenesci cá ide'a nationala. Déca martirii crestinismulu 'si dedéu odata viéti'a pentru convinctiunea credintiei loru, apoi nu puçini martiri si-au datu pâna acuma viéti'a pentru convinctiunea si sanctitatea ideii loru nationale. Ide'a nationala predomnesce astadi lumea si, — precum fórte frumosu se esprima Rieger, capulu boemiloru — in o cuventare a s'a in parlamentulu din Vien'a, — „nici unu poporu, ba nici unu individu nu se póte sustrage in tempulu de facia dela acésta idea, fora dannu.“ Detorintia avemu deci si noi bucovinenii se tienemu contu de acésta idea, detorintia au mai alesu preotii nostri se tienu contu de dens'a, cáci ea-i o arma pentru aperearea turmei, ce li se incredintéza, totu-odata inse o arma pentru aperearea propria si-unu scutu de alinare si mângaiare in impregiurarile viforóse ale vietiei.

Dara se ni punemu intrebarea: potu óre preotii nostri bucovineni se fie crescuti in ide'a nationala? — Póte unu preotu bucovinênu romanu de nascere, dupa absolvarea studiiloru teologice, se fia insufletitu de demnitatea originei sale? Póte se i se misice inim'a la audiulu armonioései limbi materne, in care muma-s'a i-a cântatu legánându-lu pe braçia? In scurtu, póte-se elu considerá cá atomu constitutivu alu corpulu nationalu-romanescu? Respunsu la acestea intrebari ni va dá descrierea crescerei preotiloru bucovineni:

Candidatii de preotia, vrêndu se competeze la consistoriu pentru primirea in cleru si seminaru si se-si asigure sustienere deplina prin patru ani, potu competá conditione sine qua non, alaturându testimoniulu de maturitate numai dela unulu din gimnasiile din Cernautiu séu Sucév'a. (Primirea anteriora de câti-va ardeleni in seminarulu din Cernautiu, este a se privi cá esceptiune. Refusandu-i-se unui séu altui competentu dia óresicare motivu primirea in seminaru, respectivulu de siguru cá pe spesele proprie nu mai invétia teologi'a, pentru-cá acést'a 'si atrage candidati numai prin mijlócele de subsistentia, ce li ofera in decursu de patru ani.) Asié dara preotii romani bucovineni, facîndu póte câte dóue, trei clase primarie in loculu nascerei loru

— Onoratele Redactiuni, cari au abonanti si in Bucovin'a, suntu rogate se reproduca acestu articulu.

in limb'a materna, trebuie se tréca numai decátu prin unulu dintre gimnasiile susu numite, trebuie prin urmare se faca studiile gimnasiale in limb'a germana (câci si in gimnasiulu din Cernautiu si *la celu din Sucéva* limb'a de propunere e cea germana) si astfelu apoi intra in seminariu — devenindu candidati de preotia. — Unii din acesti'a dupa introducerea limbei romanesci cá limb'a de propunere a „*institutulu teologicu*“ din Cernautiu in anulu 1849, inca totu se mai potéu desmorti la puçina viétia nationala in decursulu studioloru teologice in limb'a materna, — la cei mai multi inse radecin'a directiunei germane li-a remasu implantata in anima pentru tóta viétia, trecându cá moscenire si la urmasii sei. Dara tempora mutantur. . . . (Va urmá.) M.

REVISTA.

Academ'ia Romana si-a deschisu solemnelu sesiunea s'a de estu-anu in 2 aprilie st. n. (Intr'unirea prealabila avusé locu in 18/30 martiu a. c.) Deschiderea solemna s'a facutu prin insu-si Alteti'a S'a Regale Domnulu Romaniei Carolu I. protectorulu si presedentele de onóre alu ei, care rosti cuventele urmatóre: „Sum mándru cá am ocaziunea de a deschide ántâi'a sesiunea a Academiei. Speru ca sciintiele, limb'a si literatur'a romana voru prosperá prin ingrigirea acestui corpu academicu si voru indestul dorintiele Natiunei. Declaru sesiunea de deschisa.“ — Cu acést'a ocaziune noulu membru d. Bacaloglu si-a rostitu discursulu seu inauguralu, la care a respunsu d. J. Ghica. Ambii au vorbitu despre calendariu, accentuându necesitatea, oportunitatea si posibilitatea introducerii calendariului gregorianu la Romani. Acést'a cestiune s'a ventilatu apoi si dupa inchiderea siedintiei in grupuri mai restrinse formate prin membrii Academiei. Discursurile d. loru Bacaloglu si Ghica, venindu-ne la mâna, speramu a le poté publicá baremi in resumatu in unulu din cei mai de áprope numeri ai diurnalulu nostru.

Infintiarea unei societate agronomice romane s'a discutat in conferinti'a mandatarilor avocatilor români intr'unita in Clusiu la 16/28 martiu a. c. Necesitatea unei atare societate fiindu incontestabila, apelamu la barbatii de specialitate cá se iee iniatiiv'a pentru infintiarea câtu mai grabnica a acelei'a.

In favórea reuniunei femeiloru romane din Fagarasiu la iniatiiv'a D. lui pretore Joanu Turcu s'a arangiatu in Sierpeni — la 13 martiu a. c. — o petrecere socia e de dansu. Venitulu curátu a acestei petrecere a fostu 43 fl. v. a.

Gvernulu Franciei prin ordinulu seu din 29 martiu st. n. a demandatu desfiintarea tuturor congregatiiloru monacale neautorisate. Intre acestea se numera si ordulu iesuitiloru care singuru in Paris are 27 case, 15000 preoti si 1000 noviti. — Preste totu *Congregatiunile monacali neautorisate in Francia* numera 7444 barbati cu 384 institute si 14033 femei cu 602 institute.

Rusi'a constitutionale. In Petersburg se ascépta la fie-care momentu publicarea unui decretu prin care consiliile generale, consiliile comunale a orasielor mari, nobilimea, clerulu si patru delegati din fia-care guvernamentu voru fi convocati pentru de a elaborá, sub presiudu Comitelui Walujeff, o *constitutione*.

Diferinti'a între Turci'a si Montenegro s'a complanatu prin acordarea pre partea Montenegrului a compensatiiloru teritoriale cerute in schimbulu judetiului Gusinje.

Gvernulu serbescu va se trimitia mai multi officeri in Franca si Austro-Ungari'a pentru de a-si completá studiile militari.

Calea ferata a Ungariei se va impreună cu lini'a calei ferate a Serbiei.

In Armeni'a domnesce o fómete infricosiata, care a curmatu si pana acum viétia a mii de ómeni.

Ocaziune buna de a cercetá Romani'a. Intre 10 maiu — 10 iuniu st. n. va poté ori-cine caletori dela ori-care statiune dintre Budapest'a si Brasiovu pâna la Bucuresci si de acolo indereptu solvindu áprope numai diumatate din pretiulu ordinariu. Acei'a dintre abonantii nostri cari ar' dori a se folosi de acestu favoru au de a se adresá la noi pâna in ultim'a di a lunei curente.

Bismarck Cancelariulu Germaniei si-a datu dimisiunea din cauza ca in o cestiune secundara — de competintie timbrala — Prusi'a a fostu majorisata de statele federale mai mici.

Teatrele germane din Budapest'a s'an cassatu; si asié de aici inainte nemene nu are dreptulu de a dá representatiuni germane in capital'a Ungariei.

Neerologu. Au repausatu: Joanu Anc'a teologu absolutu la 28 martiu in Deesiu, — Patriciu Coroiu candidat de avocat la 28 martiu in Vascoiu, — Georgiu Boeriu pretore la 22 martiu in Ohab'a, — Moisa Topârcianu preotu la 28 martiu in Apoldulu romanescu, — George Maghieru generalu distinsu la 4 aprilu in Bucuresci.

Aiteti'a S'a Regale Elisabet'a Dómn'a Romaniei a inavutitu frumós'a collectiune a opereloru s'ale literarie cu o comedia originala scrisa in limb'a francesca. Nóua piesa care pórtá titlulu „*Revenants et Revenus*“ este plina de spiritu, ér' sujetulu ei e din cele mai originale.

Lyr'a Romana nrulu 15 contine: Convorbiri musicale — Concertele simfonice — de G. I. M. — Incerari despre originea teatrului nationalu si a conservatoriulu de musica si declamatiune — de Teodor T. Buranda. — Primele notiuni asupra unei orchestre. . . . *Suvenir de Odessa* mazuca (pre note) de Esmerald'a Gardeev nascuta Athanasiu. Teatre si Concerte. Varietati etc. Domnulu Directoru-proprietariu J. Vasilescu nu crutia nici unu sacrificiu pentru de a sustiené acést'a unica foia musicala romana la inaltinea foieroloru straine de acestu soi; si pentru acea „*Lyr'a Romana*“ si merita a fi spriginuta de catre cultivatoriul musicei; si acést'a chiar' in interesulu domniiloru s'ale, cáci precându câte o bucata musicala separata abia se póte capeté sub 2 lei, pre atunci in fie-care numeru a acestei foia afla pre lângá alta lectura bine scrisa si alésá, si câte o bucata musicala si asié in decursulu unui anu 48 bucati musicale. Pretiulu de abonamentu pre unu anu pentru Romani'a e 20 lei noi, pentru strainatate 24 lei noi — 10 fl. v. a. — A se adresá la Redactiunea „*Lyrei Romane*“ in Bucuresci séu la noi.

Ratecirile lui Odysseu poema epico-traditionaria in 15 canturi dupa Homeru tradusa in vierstri de Siméon P. Siméon u studente gymnasiale. Blasiu 1880. Tipografi'a Seminariului. Pretiulu e 50 cr. v. a. — Vomu reveni la acést'a scriere a Collaboratorelui nostru.

Deslegarea Logografului din nr. 3.

Cele 15 cuvinte formate din silabele notate suntu: 1) Caracas 2) Alpii 3) Mannheim 4) Pirenei 5) Urbino 6) Leon 7) Indostanu 8) Bab-el-mandeb 9) Etiopia 10) Refragor 11) Tucuman 12) Argesiu 13) Tilsitt 14) Ionia 15) Isocratu.

Din literile initiali a acestoru cuvinte cetite de susu in josu resulta numirea locului de eterna memoria **CAMPU LIBERTATII**, ér' din literile finali cetite totu de susu in josu numele barbatului **Simionu Barautiu** care a escelatu in acelu locu.

Bene o a deslegatu D. lu Aronu Papiu, carui'a i s'a si transmisu premiulu scrisu.

Deslegarea Logografului din nr. 5.

Cele 11 cuvinte formate din silabele notate suntu: 1) Trebia 2) Essee 3) Rodi 4) Naum 5) Ardena 6) Vilanov 7) Austria 8) Matapan 9) Azamor 10) Rochelle 11) Erfurt.

Din literile initiali a acestoru cuvinte cetite de susu in josu resulta numirea apei **TERNAVA MARE**, ér' din cele finali cetite de josu in susu numirea apei **Ternava mica**.

Bene o au deslegatu Domnisor'a Leontin'a Christianu si Domnulu Aronu Papiu, caror'a li s'au si transmisu premiale scrisu.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculac F. Negrutiu.**

Gher'a. Imprimari'a „Georgiu-Lazaru.“ 1880.